

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา
Reasons that affect the behaviour of dress Rajabhat Rajanagarindra University students.

มธุรีน พงศกรพาณิชย์^{*}, อภิชัย วิลาวรรณ^{**}
อธิวัฒน์ อภิรัตน์ธนารัฐ^{**}, จักรกฤษณ์ วรวิริ^{**} และปรางค์ศิริณนทร์ อนนทสุวรรณกุล^{**}
^{*}ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์
^{**}อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

Abstract

This research The objectives are 1) to study the dressing behavior of the students, 2) to investigate the cause factors that influence dressing behavior 3) to study the attitudes of students towards dressing discipline and 4) to find solutions to the behavioral change of dress for students to be appropriate to the context of Rajabhat Rajanagarindra University students. This study used quantitative research methods. Use a Rajabhat Rajanagarindra University students population of 7,824 people. The sample consisted of 380 people randomly selected from the population. The instrument used to collect the data statistics used in data analysis, percentage and frequency.

The research found that ;

1. Students with bad dressing behavior were significantly more likely than students with formal dressing behaviors. The behaviors of male students with the most offense were the lack of polite hairstyles. The most common offense behavior among female students was the lack of a black belt with university buckles. The behavior of male students with the least offense was not wearing a white shirt. The behavior of female students with the least offense was not wearing short sleeved shirts with university badges. And not wearing white sneakers. (Year 1 students only)

2. The factors that make the students have the most dress disorder is the need to be comfortable in their study or student life. The factors that make the students have the least dress disorder is the desire to be interest by person around.

3. Attitude toward dressing discipline. Most students agree that dress regulation is necessary. Most students feel guilty and embarrassed when dressed in the wrong way. Most students feel that it is normal to see people dress in the wrong way. Most students agreed that the formal dressing behaviors is a good way to improve the image of the students. Most students agree that the formal dressing behaviors is a good way to improve the university image. And most of the students are of the opinion that the formal dressing behaviors is more acceptable to society and friends.

Keywords : factor, behavior, dress of the students

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา 2) เพื่อศึกษาปัจจัย และสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกาย 3) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย 4) เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมต่อบริบทของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้ประชากรที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์จำนวน 7,824 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 คน ใช้วิธีการสุ่มจากจำนวนประชากรทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ และค่าความถี่

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบมีจำนวนมากกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมแต่งกายถูกระเบียบ โดยพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาชายที่มีการกระทำผิดระเบียบมากที่สุด คือ การไว้ทรงผมไม่สุภาพ หรือไว้หนวดเครา พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษานักศึกษาหญิงที่มีการกระทำผิดระเบียบมากที่สุด คือ การไม่ใส่เข็มขัดสีดำพร้อมหัวเข็มขัดของมหาวิทยาลัย ส่วนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาชายที่มีการกระทำผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาหญิงที่มีการกระทำผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นที่ติดกระดุมและเข็มกลัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัย และการไม่ใส่รองเท้าผ้าใบสีขาว (เฉพาะนักศึกษาปี 1)

2. ปัจจัยที่ทำให้ศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด คือ ความต้องการให้มีความสะดวกสบายในการเดินทางมาเรียนหรือการใช้ชีวิตนักศึกษา ส่วนปัจจัยที่ทำให้ศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ ความต้องการเป็นที่สนใจของบุคคลรอบข้าง

3. ทัศนคติต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าระเบียบการแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็น นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้สึกผิดและเขินอายเมื่อแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดาเมื่อเห็นคนที่แต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้ภาพลักษณ์ของนักศึกษาดีขึ้น นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้ภาพลักษณ์มหาวิทยาลัยดีขึ้น และนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้เป็นที่ยอมรับจากสังคมและเพื่อนมากขึ้น

คำสำคัญ : ปัจจัย, พฤติกรรม, การแต่งกายของนักศึกษา

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระเบียบวินัยเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินกิจกรรมในสังคม และการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม การปลูกฝังระเบียบวินัยให้บุคคลในสังคมทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่สังคมกำหนด เป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติของบุคคลให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข อีกทั้ง เป็นเครื่องมือปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเอง ระเบียบวินัยในตนเองจึงเป็นฐานสำคัญของการสร้างระเบียบวินัยระดับชาติ ระเบียบวินัยนักศึกษาเป็นกฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่มีลักษณะเป็นแบบแผนควบคุมความประพฤติของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งกำหนดว่าบุคคลผู้มีสถานะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอาจกระทำการใด หรือไม่อาจกระทำการใดได้ จึงจัดว่าเป็นระบบกลไกควบคุมสังคมที่กำหนดขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยภายในมหาวิทยาลัย

เครื่องแบบการแต่งกายนักศึกษานั้น จัดอยู่ในระเบียบ ข้อบังคับของแต่ละสถาบันที่ได้กำหนดขึ้นตามนโยบายให้เป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน การแต่งกาย

เครื่องแบบนักศึกษานักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายเปรียบเสมือนเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละสถาบันการศึกษา เป็นสิ่งสะท้อนที่สำคัญของวัฒนธรรม ค่านิยม ตลอดจนสภาพการเมืองและเศรษฐกิจของคนสังคมนั้นๆ และเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง การแต่งกายของนักศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญเพราะการแต่งกายที่อยู่ในกฎระเบียบก็ถือเป็นการสร้างวินัยและสร้างความรับผิดชอบในตนเอง สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยได้และยังเป็นผลดีต่อผู้สวมใส่ เป็นการเคารพ ให้เกียรติกับมหาวิทยาลัยที่ตนได้ศึกษาอยู่ แต่ในปัจจุบันการแต่งกายเครื่องแบบของนักศึกษาส่วนใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสนิยม จึงส่งผลให้มีการแต่งกายที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ เช่น นักศึกษาหญิงทำสีผม สวมใส่เสื้อรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น ผ้าหน้าสูง สวมรองเท้าแตะรัดส้น ส่วนนักศึกษาชายสวมใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น ปลอมขายเสื้อสวมกางเกงยีนส์ซีดๆ ขาดๆ รวมถึงสวมรองเท้าผ้าใบแฟชั่น ซึ่งการแต่งกายดังที่กล่าวมานี้ ถือเป็นการแต่งกาย

ที่เกินขอบเขตความเหมาะสมอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในสถานที่ซึ่งเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาที่กำลังนิยมดังกล่าวนี้อาจบ่งชี้ถึงปัญหาและยังถือเป็นการกระทำความผิดทางวินัยของสถาบันอุดมศึกษาในหลายสถาบัน

จากการวิเคราะห์สภาพการบังคับใช้ระเบียบว่าด้วยความประพฤติและการแต่งกายของนักศึกษาในบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์พบว่า นักศึกษาจำนวนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ย่อหย่อนไม่ใส่ใจปฏิบัติตามระเบียบความประพฤติของนักศึกษาของมหาวิทยาลัย พฤติกรรมดังกล่าวไม่ว่าจะเกิดขึ้นเพราะนักศึกษาตั้งใจฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ หรือลเลยที่จะปฏิบัติตาม หรือที่ผ่านมาอาจารย์ผู้สอนไม่สนใจที่จะตักเตือนเมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่เหมาะสมมาเรียน เมื่อคนหนึ่งแต่งกายไม่เหมาะสมได้ เพื่อนคนอื่นๆ ก็แต่งบ้าง จึงก่อให้เกิดผลทางลบต่อความศักดิ์สิทธิ์ของระเบียบความประพฤติของนักศึกษาในฐานะระบบกลไกควบคุมสังคมระดับมหาวิทยาลัย และหากมหาวิทยาลัยไม่ให้ความสำคัญต่อปัญหาการไม่ปฏิบัติตามระเบียบความประพฤติของนักศึกษา ทำให้ผู้มีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ย่อมส่งผลสืบเนื่องทางลบไปยังด้านคุณภาพการจัดการศึกษาและคุณภาพบัณฑิตของมหาวิทยาลัย

ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ปัจจัยและสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกาย และวิธีการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ เพื่อให้ นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของกฎระเบียบด้านวินัยเกี่ยวกับการแต่งกาย ตลอดจนทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการแต่งกาย เพื่อให้ผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้องและดูแลเกี่ยวกับกฎ ระเบียบการแต่งกายของนักศึกษา สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงแก้ไขให้นักศึกษาแต่งกายให้ถูกระเบียบและให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องของการแต่งกายมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัจจัย และสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกาย
3. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย

4. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมต่อบริบทของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

นำข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยไปใช้กำหนดมาตรการในการดำเนินการเพื่อให้นักศึกษาแต่งกายเป็นไปตาม กฎ ระเบียบ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ รวมถึงการนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการปรับปรุง กฎ ระเบียบ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ เกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษา อันเป็นการปรับทัศนคติและเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ณะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2559 - 2560 จำนวน 7,824 คน

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ จำนวน 380 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ (ถานินทร์ ศิลป์จารุ . 2550 : 49) ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ไม่เกินร้อยละ 5 และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นตามสัดส่วนของประชากร จำแนกตามคณะวิชา และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีเฉพาะเจาะจงไม่เป็นสัดส่วน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาปัจจัยของพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบ และทัศนคติของนักศึกษาต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ณะเชิงเทรา จำนวน 5 คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และ คณะเทคโนโลยี
อุตสาหกรรม ซึ่งมีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 7,824 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทำการ
คัดเลือก นักศึกษาทั้ง 5 คณะ จำนวน 380 คน กำหนด
ขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (ธานินทร์
ศิลป์จารุ, 2550 : 47) มีความเชื่อมั่น ร้อยละ 95
ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 และทำการสุ่มกลุ่ม
ตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มจากจำนวนประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม
(Questionnaire) โดยเนื้อหาสาระอยู่ภายใต้กรอบแนวคิด
ทฤษฎี และตัวแปรที่คณะผู้วิจัยต้องการศึกษา
แบบสอบถามประกอบด้วย 6 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของ
ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ
ระดับการศึกษา การพักอาศัย สถานภาพครอบครัว
รายได้ของครอบครัวค่าใช้จ่ายประจำวัน การเดินทางมา
เรียน โดยลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับการกระทำผิด
ทางวินัยการแต่งกายของนักศึกษา ซึ่งคณะผู้วิจัยได้สร้าง
แบบสอบถามขึ้นมาจากการทบทวนวรรณกรรม
ที่เกี่ยวข้อง มีคำถามจำนวน 2 ข้อใหญ่ เป็นคำถามแบบ
ตรวจสอบ (Check list) ที่สามารถตอบได้หลายข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามถึงปัจจัยที่มีผลผลักดันให้
เกิดการแต่งกายที่ผิดระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด
มีคำถามจำนวน 6 ข้อ โดยเป็นคำถามแบบตรวจสอบ
(Check list) ที่สามารถตอบได้หลายข้อจำนวน 5 ข้อ
และเป็นคำถามแบบปลายเปิดที่สามารถแสดงความเห็นได้
อีกจำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อ
ระเบียบวินัยการแต่งกายเป็นคำถามแบบตรวจสอบ
(Check list) ที่สามารถตอบได้เพียงข้อเดียว มีจำนวน
6 ข้อ

ตอนที่ 5 และตอนที่ 6 เป็นคำถามปลายเปิดที่
เกี่ยวกับแนวโน้มการแต่งกายของนักศึกษาและการ
เสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมแต่งกายที่ผิดระเบียบหรือ
เป็นข้อเสนอเพื่อปรับปรุงระเบียบให้เหมาะสมกับยุคสมัย
ในทั้งสองส่วนนี้มุ่งให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอแนวคิด
อย่างกว้างขวางเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและสามารถ
เป็นข้อวิจัยต่อยอดในอนาคตได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม
จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 380 คน เช่น ซึ่งได้ดำเนินการ
เก็บรวบรวมด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย คณะผู้วิจัยได้นำ
ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์
ประมวลผลโดยใช้สถิติในเชิงพรรณนา ได้ทำการวิเคราะห์
ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ
แบบสอบถาม การกระทำผิดทางวินัยการแต่งกายของ
นักศึกษา สาเหตุที่มีผลผลักดันให้เกิดการแต่งกายที่ผิด
ระเบียบ ทัศนคติต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย แนวโน้ม
การแต่งกายของนักศึกษาและการเสนอแนะเพื่อลด
พฤติกรรมแต่งกายที่ผิดระเบียบ โดยใช้สถิติค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนข้อมูลทั่วไป
ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน
241 คน คิดเป็นร้อยละ 63.42 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง
20 ปี จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 28.43 ส่วนใหญ่
เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ
32.11 ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน
197 คน คิดเป็นร้อยละ 51.84 ส่วนใหญ่ได้รับเงิน
ค่าใช้จ่ายประจำวัน 100 – 200 บาท จำนวน 294 คน
คิดเป็นร้อยละ 77.37 ส่วนใหญ่เดินทางมาเรียนโดย
รถจักรยานยนต์หรือรถจักรยาน จำนวน 133 คน คิดเป็น
ร้อยละ 35.00

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำ
ผิดทางวินัยการแต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง
ส่วนใหญ่เคยแต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 205 คน คิดเป็น
ร้อยละ 53.98 พฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษาชาย
ที่มีการกระทำผิดระเบียบมากที่สุด คือ การไว้ทรงผม
ไม่สุภาพ หรือไว้หนวดเครา จำนวน 34 คน คิดเป็น
ร้อยละ 56.67 พฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษาชาย
ที่มีการกระทำผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ต
สีขาว จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11.67 ส่วนพฤติกรรม
การแต่งกายของนักศึกษาหญิงที่มีการกระทำผิดระเบียบ
มากที่สุด คือ การไม่ใส่เข็มขัดสีดำพร้อมหัวเข็มขัดของ
มหาวิทยาลัย จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 52.41
พฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษาหญิงที่มีการกระทำ
ผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นที่
ติดกระดุมและเข็มกลัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัย จำนวน

10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.90 และการไม่ใส่รองเท้าผ้าใบ สีขาว (เฉพาะนักศึกษาปี 1) จำนวน 10 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.90

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผล ผลักดันให้เกิดการแต่งกายที่ผิดระเบียบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน

3.1 ปัจจัยจากตัวนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่แต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการให้มีความ สะดวกสบายในการเดินทางมาเรียนหรือการใช้ชีวิต นักศึกษา จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 38.68

3.2 ปัจจัยจากครอบครัว กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ แต่งกายผิดระเบียบเพราะครอบครัวไม่เอาใจใส่ ในเรื่องการแต่งกายไปเรียนของนักศึกษา จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 44.83

3.3 ปัจจัยจากสภาพเศรษฐกิจ กลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่แต่งกายผิดระเบียบเพราะจำเป็นต้อง แต่งกายผิดระเบียบเพื่อความคล่องตัวในการทำงาน ทหารายได้พิเศษ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 26.88

3.4 ปัจจัยจากสภาพแวดล้อมทางสังคม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แต่งกายผิดระเบียบเพราะกระแส นิยมของสังคมหรือแฟชั่นจูงใจให้แต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 31.55 และอาจารย์ ไม่เด็ดขาด จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18

3.5 ปัจจัยจากมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่แต่งกายผิดระเบียบเพราะระเบียบการแต่งกาย ของนักศึกษาเคร่งครัดเกินไป ไม่ยืดหยุ่น จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 34.08 และมหาวิทยาลัยไม่เข้มงวดกวดขัน ให้ปฏิบัติตามระเบียบการแต่งกาย จำนวน 60 คน คิดเป็น ร้อยละ 33.52

เมื่อพิจารณาจากปัจจัยที่มีผลผลักดันให้เกิด การแต่งกายที่ผิดระเบียบทุกด้านพบว่า ปัจจัยที่มีผล ผลักดันให้เกิดการแต่งกายที่ผิดระเบียบมากที่สุด คือ ต้องการให้มีความสะดวกสบายในการเดินทางมาเรียน หรือการใช้ชีวิตนักศึกษา โดยมีจำนวน 123 คน จากกลุ่ม ตัวอย่างที่เคยแต่งกายผิดระเบียบจำนวน 205 คน คิดเป็น ร้อยละ 60.00

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อ ระเบียบวินัยการแต่งกาย กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าระเบียบการ แต่งกายเป็นสิ่งจำเป็น จำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 83.68 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกผิดและเขินอาย เมื่อแต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 48.95 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งปกติ ธรรมดาเมื่อเห็นคนที่แต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 200 คน ร้อยละ 52.63 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการ

แต่งกายถูกระเบียบทำให้ภาพลักษณ์ของนักศึกษาดีขึ้น จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 74.21 กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้ ภาพลักษณ์มหาวิทยาลัยดีขึ้น จำนวน 307 คน คิดเป็น ร้อยละ 80.79 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้เป็นที่ยอมรับจากสังคมและ เพื่อนมากขึ้น จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 55.53

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการ แต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่เคยแต่งกาย ผิดระเบียบมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงการแต่งกายให้ถูกระเบียบ จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 82.93

6. ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมกรรมการกระทำ ความผิดวินัยการแต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ มหาวิทยาลัยควรมีกฎข้อบังคับ ที่แน่นอนและควรเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจระเบียบ นักศึกษาอย่างสม่ำเสมอและมีบทลงโทษที่เด็ดขาด มหาวิทยาลัยควรกำหนดมาตรฐานความถูกต้องของการ แต่งกายใหม่ ให้มีความยืดหยุ่น ควรรณรงค์และ ปลุกจิตสำนึกที่ดีในการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัยและให้รางวัลจูงใจเพื่อให้แต่งกาย ถูกระเบียบ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา คณะผู้วิจัยได้นำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการแต่งกายของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย ผิด ระเบียบมีจำนวนมากกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมแต่งกาย ถูกระเบียบ โดยนักศึกษาชายมีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด ระเบียบเรื่องการไว้ทรงผมไม่สุภาพหรือไว้หนวดเครามาก ที่สุด ส่วนนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด ระเบียบเรื่องการไม่ใส่เข็มขัดสีดำพร้อมหัวเข็มขัดของ มหาวิทยาลัยมากที่สุด การที่นักศึกษามีการแต่งกายที่ผิด ระเบียบเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการไว้ทรงผมและ หนวดเครานั้น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดขึ้นมีแรงหนุนเสริมจาก สภาพแวดล้อมที่มีการปฏิบัติซ้ำๆ อย่างต่อเนื่องจนเกิด เป็นวัฒนธรรม ความคุ้นชินให้ปฏิบัติตามประกอบกับการ ละเลยเพิกเฉยไม่เข้มงวดเอาใจใส่ของสถานศึกษาและ คณะครูอาจารย์ ทำให้นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบอย่าง ต่อเนื่องจนกลายเป็นการสนับสนุนสร้างวินัยให้นักศึกษา

ในทางที่ผิด สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไข การกระทำของสกินเนอร์ (Skinner, 1904-1970 อ้างถึงใน ปิยนุช พรหมประเสริฐ, 2556) ที่ว่าหากพฤติกรรมใด ที่ทำไปแล้วได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมนั้นก็มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีก การที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรม การแต่งกายที่ผิดระเบียบกันซ้ำๆ โดยไม่มีการเข้มงวด ในการควบคุมพฤติกรรมของสถานศึกษา นักศึกษาย่อม เกิดความเคยชินและเกิดการเรียนรู้ จนในที่สุดก็จะ กลายเป็นวัฒนธรรมขึ้น อีกทั้งตามแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับ วัฏธรมซึ่งต้องการเวทีในการแสดงออกและการยอมรับ การ ที่นักศึกษาแสดงออกด้วยการแต่งกายผิดระเบียบวินัยแต่ ไม่มีผู้ใดท้วงติงแต่กลับเพิกเฉยเท่ากับเป็นการยอมรับในสิ่ง ที่เขากระทำ ดังนั้น การกระทำในสิ่งที่แปลกใหม่และ แตกต่างจากคนอื่นในสังคมซึ่งทำให้ตนเองได้รับความ สนใจและมีความรู้สึกเป็นเจ้าของนั้นจึงเป็นธรรมชาติใน พฤติกรรมมนุษย์ (จตุพล ชมพูนิช, 2541, 49)

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลผลักดันให้เกิดการ แต่งกายที่ผิดระเบียบ พบว่าปัจจัยหลักมาจากตัวนักศึกษา เอง รองลงมาคือปัจจัยจากสภาพแวดล้อมทางสังคม โดย นักศึกษากลุ่มตัวอย่างต้องการแต่งกายให้มีความ สะดวกสบายในการเดินทางมาเรียนหรือการใช้ชีวิต นักศึกษา และต้องการแต่งกายตามใจตัวเอง ตามกระแส นิยมของสังคมและแฟชั่น ส่วนปัจจัยจากครอบครัวเป็น ปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายผิดระเบียบของนักศึกษา น้อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาหลง กลิ่นจันทร์ (2554) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา เหตุผลส่วนตัวเป็นเหตุผลหลักที่นักศึกษาแต่งกายผิด ระเบียบ รองลงมาคือพฤติกรรมแต่งกายตามกระแส นิยม และด้านสถานภาพทางครอบครัวมีผลต่อการ แต่งกายน้อยมาจากช่วงอายุของนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วง วัฏธรมที่โดยแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวัฏธรมแล้วต้องการการ ยอมรับ และต้องการแสดงออกที่มักแสดงออกในสิ่ง แปลกใหม่เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของสิ่งนั้นและมีความ ภาคภูมิใจ ดังนั้น เหตุปัจจัยหลักในการแต่งกายผิด ระเบียบจึงเกิดจากตัวตนของนักศึกษาเองที่ต้องการความ โดดเด่น แปลกใหม่และต้องการการยอมรับของสังคม รวมทั้งโดยสภาพธรรมชาติของมนุษย์ต้องการความ สะดวกสบาย ความเป็นอิสระ ขณะเดียวกันวัฏธรมยังเป็น วัฏธรมที่ขาดความเชื่อมั่นจึงมักทำอะไรคล้ายๆกันคล้อยตาม เพื่อน (พรพิมล เจียมนาครินทร์, 2539, 22) หรือ สิ่งแวดล้อมลักษณะแฟชั่นตามกระแสนิยม

ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่อระเบียบวินัยการ แต่งกาย พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่ ระเบียบการแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็นและช่วยส่งเสริม

ภาพลักษณ์ของนักศึกษาและมหาวิทยาลัยให้ดูดีขึ้น ส่วนที่ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดา เมื่อเห็นคนที่แต่งกายผิดระเบียบ น่าจะเนื่องมาจากปัจจัย ที่ว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมแต่งกาย ผิดระเบียบมากกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมแต่งกาย ระเบียบ จึงทำให้นักศึกษาเกิดความเคยชิน และไม่ได้ รู้สึกไม่ดีเมื่อเห็นนักศึกษาคนอื่นแต่งกายผิดระเบียบ อย่างไรก็ตาม นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เคยแต่งกาย ผิดระเบียบส่วนใหญ่ยังมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงการ แต่งกายให้ถูกระเบียบ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่สมาชิก มีการกระทำในแนวทางเดียวกัน กระทำซ้ำๆ อย่าง ต่อเนื่อง จนเกิดเป็นวัฒนธรรมปฏิบัติจึงก่อให้เกิดเป็นวินัย (ฉัตรชัย อรณนันท, 2522, 141) มนุษย์จะมีทัศนคติที่ดี และมีความภาคภูมิใจในสิ่งนั้น แต่พฤติกรรมมนุษย์ในช่วง วัฏธรมซึ่งเป็นวัฏธรมที่ต้องการแสดงออก ทำสิ่งแปลกใหม่ ต้องการการยอมรับ ดังนั้น แม้ในจิตสำนึกยังเห็นคุณค่า การแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบก็ตาม แต่เมื่อ สภาพแวดล้อมที่มีการกระทำที่ผิดระเบียบอย่างต่อเนื่อง จนเกิดเป็นธรรมเนียมการปฏิบัติ ที่ถูกละเลยเพิกเฉย ไม่ดำเนินการจากผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อ สิ่งที่ผิดระเบียบนั้น อันเป็นพฤติกรรมโดยธรรมชาติของ มนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงตามสิ่งแวดล้อม

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การ แต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ควรมีการ ดำเนินการที่เข้มงวดมากขึ้นในการบังคับตามระเบียบการ แต่งกายของนักศึกษา และให้รางวัลจุดใจเพื่อให้แต่งกาย ถูกระเบียบ
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ควร ทำการศึกษาและกำหนดระเบียบการแต่งกาย โดย พิจารณาให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันและ แนวทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ควรมีการ ประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาทราบถึงระเบียบการแต่งกาย และรณรงค์ปลูกฝังจิตสำนึกให้มีการแต่งกายที่ถูกต้อง อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการวิจัยเพื่อให้ทราบแนวทางการบังคับ ตามระเบียบการแต่งกายของนักศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร วงศ์น่าน. (2553). การแก้ไขปัญหาพฤติกรรม
การแต่งกายผิดระเบียบของนักศึกษา. วิทยุวิชา
การบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์,
คณะนิเทศศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น.
- กาหลง กลิ่นจันทร์. (2554). งานวิจัยในชั้นเรียน
พฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา. หลักสูตร
บริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- จตุพล ชมพูนิช. (2541). X-Ray วิทยุ.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บุ๊กแบงค์.
- ฉัตรชัย อรรถนันท์. (2522). หลักการบริหารโรงเรียน.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก.
- เขาวิน มณีวงษ์. (2528). การบริหารกิจการนักเรียน.
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ บางแสน.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2550). การวิจัยและวิเคราะห์
ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพมหานคร : บริษัท วี. อินเทอร์เน็ต
จำกัด.
- ธีรวุฒิ ประทุมพนรัตน์. (2526). การบริหารกิจการ
นักเรียน. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ สงขลา.
- ปิยนุช พรหมประเสริฐ. (2556). ศึกษาสาเหตุที่ส่งผลต่อ
พฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ :
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (2556).
พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
บริษัทศิริวัฒนาอินเทอร์เน็ต จำกัด.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวิทยุ.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2539). วินัยเรื่องใหญ่กว่า
ที่คิด. กรุงเทพมหานคร : กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- พัทยา สายหู. (2534). กลไกของสังคม.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พนัส หันนาคินทร์. (2528). การมัธยมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- รุ่ง พูลสวัสดิ์. (2530). หลักการบริหารกิจการนักเรียน
นิสิต นักศึกษา. เชียงใหม่.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิทยา มากปาน. (2546). การศึกษาพฤติกรรมในการ
ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
วิทยานิพนธ์ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ :
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมร ทองดี. (2543). ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน
วิทยุและแนวทางแก้ไข. หน่วยที่ 15. เอกสาร
การเรียนการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวิทยุ.
พิมพ์ครั้งที่ 5. นนทบุรี : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2539). เอกสารการ
สอนชุดวิชาจริยศึกษา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สำเนา ขจรศิลป์. (2539). มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา
1: พื้นฐานและการบริการนักศึกษา.
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- อำพาพร เกิดทรัพย์. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ
แต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่.
วิทยาลัยเทคนิคกระบี่.